

sidste Aaler. — Jeg skal først vende mig til det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds. Den ærede Rigsdagsmand udtalte, at jeg ved at omtale hans Ændringsforslag igaar temmelig vidtløftig kom ind paa et Forsvar af § 31, saaledes som Paragrafen nu staar i Lovforslaget. Det forekommer mig helt naturligt, naar der er stillet et Ændringsforslag om at erstatte en Paragraf med en hel ny Paragraf, at man saa fremkommer med de Grunde, som man har til Jordeal for Paragrafen. Det er ikke Andet, jeg gjorde igaar. Men naar den ærede Rigsdagsmand, som ikke videre vilde gaa ind paa mine Udtalelser igaar, tilspjode, at han anfaa mine Udtalelser for at være rettede mod et enkelt Medlem her i Salen og saaledes maatte betragte det mere som Ordningen af et indre Anliggende, saa tager den ærede Rigsdagsmand fuldstændig fejl. Mine Udtalelser rettede sig ganske vist særlig til den ærede Rigsdagsmands Nabo (Thomsen), men ingenlunde paa Grund af hans tidligere Stilling og det Forhold, hvori vi have staaet til hinanden, men paa Grund af, at han var Ordfører for det ikke ringe Antal Medlemmer, som sluttede sig til hans Opfattelse af § 31, tidligere § 33; havde jeg villet opgjøre et saadant indre Anliggende, — hvilken Opgjørelse ganske vist ikke er paa sin rette Plads her — havde jeg gjort det ganske aabent og ikke skjult det under en almindelig Udtalelse. Den ærede Rigsdagsmand fastholdt idag sin Anskuelse om § 31; han fremspørte de samme Grunde, som han tidligere har fremspørgt, og da jeg stiller mig afværgt paa samme Standpunkt som han, er der egentlig ingen Anledning for mig til videre at imødegaa, hvad han i Dag har udtalt, og saaledes forlange denne Debat uden Udflugt til nogen synderlig Nytte. Men jeg skal dog tillade mig at imødegaa et Par enkelte af hans Udtalelser. Han kom tilbage til sine Udtalelser igaar om, hvorledes man skulde forstaa Berettigelsen til at indeholde Mandskabet til fortsat Tjeneste, henvisste der til den efter den nugsældende Hærløvs bestaaende Ret til at holde Mandskabet inde til Vintertjeneste og fremspørte til Skotte for sin Betragtning, hvad der var foregaaet ved Forhandlingerne om Hærløven her i Salen. Hvad der er blevet forhandlet paa Rigsdagen om Retten til at holde Mandskabet inde til Vintertjeneste, tror jeg ikke, kan have den Betydning, som selve Lovens Bestemmelser have, og naar man vil se efter i Hærløven af 1867 med Hensyn til Tilbageholdelse af Vintertyrken, saa vil man finde, at der staar, efter at der er omhandlet, hvilket Mandskab der skal holdes inde: „De øvrige Menige hjemsendes. Til at forblive til fortsat Tjeneste udtages forlods de Menige, som ikke have opnaaet tilstrækkelig Uddannelse“. Der er altsaa Berettigelsen. Da der i Loven er givet Berettigelse til at tilbageholde Mandskab til Vintertjeneste, er dermed ogsaa

saa givet Berettigelse til at holde dem tilbage, hvis Uddannelse er bleven forsaemt paa Grund af langvarig Fængselsstraf. Den ærede Rigsdagsmand mente ogsaa, at den Udtalelse, jeg fremkom med, at der, naar Straffeloven var traadt i Kraft, saa vilde udvikle sig en vis Praxis, som vilde forhindre Vilkaarlighed, den kunde han heller ikke tillægge nogen særlig Vægt. Han sagde, at hvad der kunde ske, var, at Generalauditøren gav en Veiledning til Forstaaelsen af Straffeloven og til Anvendelse deraf; men videre kunde man ikke gaa, man kunde ikke træde Jurisdiktionschefernes Ret for nær. Den ærede Rigsdagsmand omtalte dernæst, hvilken Ret Jurisdiktionscheferne havde, og for hvilken de bare Ansvar. Der kan i mine Udtalelser ikke lægges Noget, som tyder hen paa, at jeg skulde nære noget Ønske om, at man traadte Jurisdiktionschefernes Ret for nær; men hvad jeg har udtalt, og hvad jeg formener, jeg er fuldt berettiget til, er, at der ved Anvendelsen af Straffeloven, som i Begyndelsen kan vise nogen Ulighed i de forskellige Jurisdiktionschefer, efterhaanden vil udvikle sig en fuldstændig ligelig Anvendelse. Forholdet er jo dog ikke saaledes i Hæren, at hver enkelt Jurisdiktionschef staar affondret for sig selv, der finder jo Forhandlingerne Sted mellem Jurisdiktionscheferne, der vil og kan vistnok ogsaa fra de overordnede Autoriteters Side finde en Paavirkning Sted til en Forhandling indbyrdes, saaledes at man vel kunde komme til et godt Resultat ved Straffelovens Anvendelse. Den ærede Rigsdagsmand takkede mig, fordi jeg havde anført Udtalelser, saaldne i Sessionen 1871—72 fra et Medlem i det andet Thing, og mente, at disse Udtalelser netop talte til Jordeal for ham. Jeg tillader mig at tro, at jeg er fuldkommen berettiget til at tage disse Udtalelser til Indtægt for mig. Det omtalte Medlems Udtalelser i Landsathinget være saa klare og bestemte imod Stableringen af Straffekompagnier, at jeg er fuldkommen overbevist om, at han fastholder denne Anskuelse endnu den Dag i Dag, selv efter at Bestemmelsen om staaende Arrest og Nedsættelse i de Meniges anden Klasse er tagen ud af Loven. — Jeg gif ikke videre ind paa det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem under Nr. 14. Jeg indskrænkede mig til at paa-vise, at efter min Mening kunde der reises netop de samme Indvendinger imod dette Forslag, som det ærede Medlem med saa stor Styrke havde gjort gjældende overfor Paragrafen selv. Da jeg overhoved ikke vilde gaa ind paa Ændringsforslaget, fordi jeg ikke troede, at det vilde finde Afslutning her i Thinget, saa var der ingen Opfordring for mig til at gaa til hertiligere at paa-vise, hvilke Ulemper der efter min Opfattelse kunde være forbundet med Ændringsforslaget, men jeg fandt det rigtigt at fremhæve, at man kunde sige det Samme imod Ændringsforslaget, som det ærede Medlem havde indvendt imod Pa-